

DVIJE PJESME

Ante Jakšić

OVE VEČERI

U dozrijevanju se isprepliću
nebo i zemlja.

Svako dovršenje je preobrazba
i pad u naručje smrti.

Tišina je puna iščekivanja
da u nju padne prva kap
s dlana jeseni.

Večer je prostrla žuti sag
i po njemu se vraćaju uspomene.

Spusti zastore.

Povuci se u se

i slušaj:

padaju suze jeseni

po tvojim zaboravljenim ružama.

Pomoli se za onoga

nad čijim koracima strepiš

ove večeri.

TU SI

I kada svi bi rekli da Te nema

i zlih jezika stalno bio meta,

ja rekao bih: »Tu si! Ja Te vidim

u kapi rose i mirisu cvijeta!«

Opaki žele da svjetlo ugase,

zbog čina zao čovjek se ne srami.

I tat se šulja. Svoju žrtvu traži

i koraci su tamni mu u tami.

Ti svjetlo pališ kojega se boje

zločesti da im ne otkriješ djela,

a raduju se pravednici, koji

svjetlo i radost piju s Tvoga vrela.

I kad svi bi rekli da Te nema

i nazvali me nezalicom, ludom,

ja bih rekao: »Tu si! Ja Te vidim!

Podižeš me! Spasavaš me čudom.«

O Tebi stalno sve živo će sniti.

U tajni srca, u korijenu si svijeta.

Tu si! I tu ćeš postojano biti

U kapi rose i mirisu cvijeta.